

Sysselsatt härmed, hörde han en dag någon som sjöng långt bort vid sjön. »Nu kommer Karin med kreaturen,» sade han, hvarpå han sköt af sin bössa för att vägleda henne.

Med den hjälp och de tillgångar Häkken ägde, kom han snart i ordning, fick pörte och sved i den svenska skogen och fann, att rågen där växte frodig och lämnade god skörd.

Han tyckte dock, att han bodde svenskarna för nära att vara riktigt trygg, hvarför han företog en färd till konungen för att skaffa sig byggnadssedel. Såsom prof på hvad hans sved kunde frambringa, medförde han råg samt en kaka bakad af en fjärding (c:a 20 liter) rågmjöl bunden på ryggen.

Konungen tyckte Häkken såg duktig ut, fann hans sädesprof godt och gaf honom frid och byggnadssedel.

Sedan Häkken erhållit denna växte hans mod liksom hans sved. Han nedhögg skogen på stora sträckor, brände och sådde så att han snart kunde sälja råg. Med sina grannar, både svenskar och finnar, lefde han som han ville, slogs med somliga, men var frikostig mot dem han tyckte om. »Han brukar si ejaslag» (egen lag), sade svenskarna, hvilka fruktade honom, och fruktansvärd var han genom sin utomordentliga kroppsstyrka, sitt mod, sin vildhet och grymhet.

Med en af sina grannar, »Wiggen», lefde han i osämja. Dels afundades han Wiggen den goda jord han hade, och dels var han förtörnad på honom för det han huggit en sved på ett ställe där Häkken också ämnat rödja. Emellertid kunde icke Häkken samma år hugga sved åt sig där Wiggen börjat, men följande år begaf han sig dit i följe med, som det säges, femton man.* De fälde ganska hastigt mycken skog, så mycket, att bönderna i socknen (Fryksände), som på afstånd sågo, hur skogen föll, blefvo oroliga, tyckte finnarna gjorde intrång på deras mark och samlade sig för att bortjaga dem. De ankommo till sveden under det finnarna hvilade middag, och upptäckte då, att det satt en

* Det uppgifves till och med femtio, hvilket dock är otroligt, då finnarna vid denna tid icke voro så talrika.